

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Turowska
Protokolant:	Patryk Barski

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2017 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa A. M. ,A. O. ,E. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o wynagrodzenie, ekwiwalent, odszkodowanie

I.

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki E. W. kwotę 2 879,01 zł brutto (słownie: dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt dziewięć złotych i 01/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 stycznia 2016 r do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop i wynagrodzenia;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7 442,31 zł (słownie: siedem tysięcy czterysta czterdzieści dwa złote i 31/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2016 r do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania;
3. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2 480,77 zł (słownie: dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt i 77/100);
4. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 800 zł (słownie : tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;
5. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – płatne kasa Sądu Rejonowego (...) wG. kwotę 517 zł (słownie: pięćset siedemnaście) tytułem opłaty sądowej od której uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy;
6. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

II.

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. O. kwotę 4 206,56 zł brutto (słownie: cztery tysiące dwieście sześć złotych i 56/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2016 r do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop i wynagrodzenia;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6 582,72 zł (słownie: sześć tysięcy pięćset osiemdziesiąt dwa złote i 72/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2016 r do dnia zapłaty tytułem odszkodowania;

3. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2 194,24 zł (słownie: dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt cztery złote i 24/100)
4. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 800 zł (słownie : tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;
5. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – płatne kasa Sądu Rejonowego (...)w G. kwotę 540 zł (słownie: pięćset czterdzieści) tytułem opłaty sądowej od której uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy;
6. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III.

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. M. kwotę 3 568,64 zł brutto (słownie: trzy tysiące pięćset sześćdziesiąt osiem złotych i 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2016 r do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop i wynagrodzenia;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6 582,72 zł (słownie: sześć tysięcy pięćset osiemdziesiąt dwa złote i 72/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2016 r do dnia zapłaty tytułem odszkodowania;
3. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2 194,24 zł (słownie: dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt cztery złote i 24/100)
4. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 800 zł (słownie : tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;
5. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – płatne kasa Sądu Rejonowego (...) wG. kwotę 508 zł (słownie: pięćset osiem) tytułem opłaty sądowej od której uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy;
6. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

Sygn. akt VI P 415/16

UZASADNIENIE

Powódka E. W. pozwem skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 2.879,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 stycznia 2016r. do dnia zapłaty tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz kwoty 7.442,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę z winy pracodawcy stanowiącej sumę wynagrodzenia należnego powódce za okres wypowiedzenia.

Pozew – k. 2-5

Powódka A.O. pozwem skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 4.206,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 stycznia 2016r. do dnia zapłaty tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz kwoty 6.582,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę z winy pracodawcy stanowiącej sumę wynagrodzenia należnego powódce za okres wypowiedzenia.

Pozew – k. 15-18

Powódka A. M. pozwem skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 3.568,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 19 stycznia 2016r. do dnia zapłaty tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kwoty 6.582,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę z winy pracodawcy stanowiącej sumę wynagrodzenia należnego powódce za okres wypowiedzenia.

Pozew 28-31

Nadto powódki wniosły o zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powódki w uzasadnieniu pozwów wskazały, że pozwana wielokrotnie wypłacała należne im wynagrodzenie częściami lub ze znacznym opóźnieniem, co ostatecznie w dniach 19, 20, 21 stycznia 2016r. w związku z kolejnym opóźnieniem w wypłacie wynagrodzenia spowodowało złożenie przez nie oświadczeń o rozwiązaniu umów o pracę z winy pracodawcy. Powódki wzywały pozwaną spółkę do zapłaty kwot zaległych wynagrodzeń za pracę, jednak wezwania pozostały bez odpowiedzi. Podstawą roszczeń o wypłatę wynagrodzeń za pracę były przepisy art. 94 pkt 5 w zw. z art. 85 § 1 i 2 kp., które stanowią podstawę do wypłaty wynagrodzenia raz w miesiącu z dołu. U pozwanego terminem wypłaty wynagrodzenia był dzień 10 każdego następnego miesiąca, za miesiąc poprzedzający zgodnie z ogólnymi normami kodeksu pracy.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wniosła o oddalenie powództw i zasądzenie od powódek na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że roszczenia powódek są niezasadne bowiem wbrew ciężącemu na nich obowiązkowi nie wykazały zasadności ani wysokości dochodzonego roszczenia. Stanowisko strony wnoszącej pozew zawarte w uzasadnieniu, stanowi jedynie zestawienie ogólnikowych twierdzeń, niezawierających żadnych konkretnych informacji istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Niezależnie od powyższego wskazała, że wbrew twierdzeniom powódek, wypłacała na ich rzecz terminowo wynagrodzenia w przysługującej im wysokości. Ponadto podniosła, że przedmiotowe umowy o pracę zawarte pomiędzy stronami miały jedynie pozorny charakter.

Odpowiedź na pozew – k. 50

Sprawy te zostały połączone do wspólnego postępowania i wyrokowania.

Postanowienie – k. 41

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka E. W. została zatrudniona w dniu 15 listopada 2010r. w (...) Spółce Akcyjnej w G. na podstawie umowy na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku mistrza szwacza kaletnika.

Na podstawie aneksu do umowy o pracę, od dnia 1 września 2015r. powódce powierzono stanowisko szwacza w wydziale produkcji oraz zmieniono wysokość jej wynagrodzenia na kwotę 2 480, 77 zł brutto.

Powódce nie wypłacono ekwiwalentu za 10 dni urlopu wypoczynkowego.

W dniu 21 stycznia 2016 r powódka złożyła pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy.

(Dowód: umowa o pracę – k. 4 cz. B akt osobowych powódki,

aneks do umowy o pracę – k. 18 cz. B akt osobowych powódki, zeznania powódki E. W. – k. 126-127 protokół z rozprawy z dnia 26 stycznia 2017r. (nagranie czas 00:03:52-00:10:20) w zw. z – k. 144-145 protokół z rozprawy z dnia 16 maja

2017r. (nagranie czas: 00:15:59-00:22:47, świadectwo pracy k:9-10), oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 21 stycznia 2016 r k:11)

Powódka A. O. została zatrudniona w dniu 15 listopada 2010r. w (...) Spółce Akcyjnej w G. na podstawie umowy na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku starszego kaletnika.

Na podstawie aneksu do umowy o pracę podpisanego w dniu 1 września 2015 r powódce zmieniono stanowisko pracy na starszy kaletnik i wysokość wynagrodzenia na kwotę 2 194,24 zł brutto .

Powódce nie wypłacono ekwiwalentu za 27 dni urlopu wypoczynkowego .

W dniu 20 stycznia 2016 r powódka rozwiązała umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy.

(Dowód: umowa o pracę – k. 4 cz. B akt osobowych powódki, aneks z dnia 1 września 2015 r r. – k. 21 cz. B akt osobowych powódki, , zeznania powódki A. O.– k. 127 protokół z rozprawy z dnia 26 stycznia 2017r. (nagranie czas: 00:10:23-00:13:49) w zw. z – k. 145 protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas 00:22:47-00:30:22 , świadectwo pracy k 22-23, oświadczenie z dnia 20 stycznia 2016 r k: 24)

Powódka A. M. została zatrudniona w dniu 3 września 2012r. w (...) Spółce Akcyjnej w G. początkowo na podstawie umowy na czas określony od dnia 3 września 2012 r do dnia 2 września 2013r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku młodszego kaletnika.

Z dniem 3 września 2013r. strony zawarły umowę o pracę na czas określony od dnia 3 września 2012r. do dnia 2 września 2014r.

W dniu 26 sierpnia 2014r. strony zawarły umowę na czas nieokreślony, od dnia 3 września 2014r.

W dniu 1 września 2015 r strony zawarły aneks do umowy o pracę na podstawie którego zmieniono powódce wysokość wynagrodzenia za pracę do kwoty 2 194,24 zł brutto .

Powódka w dniu 19 lutego 2016 r złożyła pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy.

Pracodawca A. M. nie wypłacił jej ekwiwalentu za 22 dni urlopu.

(Dowód: umowa o pracę na czas określony – k. 9 cz. B akt osobowych, umowa o pracę na czas określony – k. 13 cz. B akt osobowych powódki,

umowa o pracę na czas nieokreślony – k. 18 cz. B akt osobowych powódki , zeznania powódki A. M. – k. 127 protokół z rozprawy z dnia 26 stycznia 2017r. (nagranie czas: 00:14:41-00:17:49) w zw. z – k. 144 protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas 00:04:55-00:15:00, aneks z dnia 1 września 2015 r akta osobowe cz. B k: 21, świadectwo pracy k: 37-38)

Pozwana z dniem 23 czerwca 2015r. i 31 lipca 2015r. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę o współpracy na mocy której pozwana zobowiązała się wykonywać zamówienia składane przez (...) na produkcję galanterii skórzanej przy wykorzystaniu własnego sprzętu, pracowników oraz zaplecza lokalowego (miejsca fabryki) położonego w G. przy ul. (...).

(...) Biuro Handlowe Sp. z o. o. zobowiązała się do zapłaty na rzecz pozwanej za wykonane przez nią produkty z galanterii skórzanej wynagrodzenie – cenę sprzedaży, określone każdorazowo przed złożeniem zamówienia na daną partię produktów.

Współpraca między pozwaną, a (...) (...) polegała na tym, że (...) jako firma usługowo-handlowa dysponowała potencjalnymi zamówieniami na wyprodukowane przez pozwaną produkty, pozwana zaś dysponowała elementami niezbędnymi do produkcji wyrobów z galanterii skórzanej, w tym także zatrudnionymi pracownikami.

Umowa współpracy z dnia 31 lipca 2015r. została pozwanej wypowiedziana przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 2 stycznia 2016r. Przyczyną wypowiedzenia były problemy finansowe w zakładzie pracy pozwanej.

Pozwana miała zawartą umowę licencyjną zB. B. do korzystania z zarejestrowanego znaku towarowego (...), który umieszczany był na produktach wykonanych przez pozwaną.

(Dowód: poświadczona kopia umowy współpracy z 23.06.15r. – k. 69-70, poświadczona kopia umowy o współpracy z 31.07.15r. – k. 71-72, poświadczona kopia wypowiedzenia – k. 68, zeznania świadka M. R. (wcześniej: S.) protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas: 00:01:30-00:24:27) toczącej się sprawy przed Sądem Rejonowym (...)w G. (...) – kopia z akt postępowania pod sygnaturą (...) zeznania świadka A. J. protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas: 00:41:22-00:55:42) toczącej się sprawy przed Sądem Rejonowym (...) w G. (...) kopia z akt postępowania pod sygnaturą (...))

Z dniem 29 lipca 2015r. Pani B.B.złożyła rezygnację z funkcji Prezesa Zarządu Spółki pozwanej.

(Dowód: poświadczona kopia pisma Prezesa Zarządu pozwanej – k. 66)

W dniu 6 kwietnia 2016r. przy udziale funkcjonariuszy Policji Komisariatu Policji w G. w sprawie o sygn. (...) budynek pozwanej znajdujący się przy ul. (...) został oddany we władanie Prezesa Zarządu – S. F..

Kierownik Referatu Egzekucji I Urzędu Skarbowego w G. sporządził protokół o stanie majątkowym pozwanej, w którym stwierdził, że w pomieszczeniach kadr znajdowały się metalowe szafy, zawierające m.in. dokumentację kadrową – księgową oraz finansową pozwanej spółki.

(Dowód: poświadczona kopia protokołu o stanie majątkowym zobowiązanego – k. 67-v, poświadczona kopia dokumentacji fotograficznej wraz z wezwaniem – k. 74-77v, zeznania świadka A. J. protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas: 00:41:22-00:55:42) toczącej się sprawy przed Sądem Rejonowym (...) w G. (...) – kopia z akt postępowania pod sygnaturą (...))

Prokuratura Rejonowa (...) w G. nadzorowała postępowanie przygotowawcze pod sygnaturą akt (...) przeciwko B. B., C. G., A. G. podejrzanym z art. 77 § 1 kks. I inne. W toku prowadzonego postępowania, organ uzyskał kolejne rachunki bankowe podmiotów (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i Spółki pozwanej. Z uwagi na ilość pozyskanych dokumentów, zdaniem Prokuratury zachodziła konieczność sporządzenia graficznego zestawienia środków finansowych spółek na kontach za poszczególne miesiące, co pozwoliłoby na dokonanie oceny przez organ postępowania, jaki był ruch środków finansowych i na co były one przeznaczone.

W związku z tym, m.in. organ postępowania wydał postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego.

(Dowód: kopia postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego – k. 87 -88)

Pozwana jako płatnik składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w odniesieniu do powódki A. O. zalegała w ich opłacaniu za zatrudnianych pracowników za okresy: grudnia 2010r., maja 2011r. do sierpnia 2013r., listopada 2013r. do lipca 2016r.

Ponadto, od miesiąca marca 2016r. pozwana nie składała wymaganych deklaracji rozliczeniowych i raportów imiennych za ubezpieczonych.

Pozwana jako płatnik w odniesieniu do powódki A. M. zalegała w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne za zatrudnianych pracowników za okresy: grudnia 2010r., maja 2011r. do sierpnia 2013r., listopada 2013r. do lipca 2016r.

Ponadto, od miesiąca marca 2016r. pozwana nie składała wymaganych deklaracji rozliczeniowych i raportów imiennych na ubezpieczonych.

Pozwana jako płatnik w odniesieniu do powódki E. W. zalegała w opłacaniu składek za okres grudnia 2010r., maja 2011r. do sierpnia 2013r., listopada 2013 do lipca 2016r. Pozwana jako płatnik nie składała wymaganych deklaracji rozliczeniowych i raportów imiennych za ubezpieczonych.

(Dowód: pisma ZUS – k. 121-123, zeznania powódki E. W. – k. 126-127 protokół z rozprawy z dnia 26 stycznia 2017r. (nagranie czas 00:03:52-00:10:20) w zw. z – k. 144-145 protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas: 00:15:59-00:22:47), zeznania powódki A. O. – k. 127 protokół z rozprawy z dnia 26 stycznia 2017r. (nagranie czas: 00:10:23-00:13:49) w zw. z – k. 145 protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas 00:22:47-00:30:22, zeznania powódki A. M. – k. 127 protokół z rozprawy z dnia 26 stycznia 2017r. (nagranie czas: 00:14:41-00:17:49) w zw. z – k. 144 protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas 00:04:55-00:15:00)

Wynagrodzenie na rzecz powódek i pozostałych pracowników było wypłacane nieterminowo od wielu lat. Pracownicy byli zmuszeni praktycznie każdorazowo upominać się o należne im pieniądze za poszczególne miesiące. Często zalegano i płacono w ratach. Pracodawca nie zapłacił powódkom wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2016 r . Zła kondycja finansowa spółki wynikała z błędów zarządczych. Prezes zarządu wraz z dyrektorem zarządzającym C. G. pobierały bardzo wysokie wynagrodzenia w pierwszej kolejności , dopiero potem było płacone wynagrodzenie pracownikom produkcji.

(Dowód: zeznania świadka A. J. protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas: 00:41:22-00:55:42) toczącej się sprawy przed Sądem Rejonowym (...) w G. (...)w sprawie (...) zeznania świadka M. R. (wcześniej: S.) protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas: 00:01:30-00:24:27) toczącej się sprawy przed Sądem Rejonowym (...) wG. (...) w sprawie (...) zeznania powódki E. W. – k. 126-127 protokół z rozprawy z dnia 26 stycznia 2017r. (nagranie czas 00:03:52-00:10:20) w zw. z – k. 144-145 protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas: 00:15:59-00:22:47), zeznania powódki A. O.– k. 127 protokół z rozprawy z dnia 26 stycznia 2017r. (nagranie czas: 00:10:23-00:13:49) w zw. z – k. 145 protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas 00:22:47-00:30:22, zeznania powódki A. M. – k. 127 protokół z rozprawy z dnia 26 stycznia 2017r. (nagranie czas: 00:14:41-00:17:49) w zw. z – k. 144 protokół z rozprawy z dnia 16 maja 2017r. (nagranie czas 00:04:55-00:15:00)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa zasługiwały w przeważającej części na uwzględnienie.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie wnioski konstruuując w oparciu o dokumenty prywatne, głównie zgromadzone w aktach osobowych powódek oraz w aktach sprawy a ponadto na podstawie dokumentów urzędowych w postaci protokołów z przesłuchania świadków A. J. oraz M. R. złożonych przed tutejszym Sądem w sprawach (...) w dniu 16 maja 2017 r i (...). Dodatkowo podstawą ustaleń były zeznania powódek E. W., A. O. i A. M..

Dokumenty prywatne sąd ocenił na podstawie art. art. 245 kpc, zgodnie z którym dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, treści dokumentów strony postępowania nie kwestionowały .

Dokumenty urzędowe zaś zostały ocenione na podstawie art. 244 kpc który stanowi ,że dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania stanowią dowód tego ,co zostało w nich urzędowo poświadczone.

W ocenie Sądu zeznania powódek były wiarygodne bowiem zostały potwierdzone pozostałym materiałem dowodowym zebrany w aktach postępowania. Zeznania te ze sobą wzajemnie korespondowały , znajdowały również potwierdzenie w dokumentach, które na skutek inicjatywy obu stron procesu zostały w aktach sprawy zgromadzone. Ponadto, uzupełniały się z zeznaniami świadków w osobach M. R. i A. J., które były przesłuchane w analogicznych sprawach toczących się przed tutejszym Sądem.

Powódki zgodnie twierdziły ,że pozwana spółka nieterminowo wypłacała na ich rzecz wynagrodzenia za pracę wskazywały ,że zdarzało się że było ono wypłacane w ratach a w reszcie ,że za styczeń 2016 r pozwana spółka w ogóle im nie zapłaciła. Wskazywały ponadto ,że pozwana nie opłacała należnych składek na ubezpieczenie społeczne. Te zaś ich zeznania zostały potwierdzone przez ZUS do którego Sąd się zwrócił .

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka B. B. , R. R. i R. K. . W ocenie Sądu przesłuchanie B. B. nie wniosło by nic istotnego do sprawy z uwagi na to ,że na moment złożenia przez powódki oświadczenia o rozwiązaniu umów o pracę nie była już prezesem pozwanej spółki . Świadek ten bowiem w dniu 29 lipca 2016 r złożyła oświadczenie o rezygnacji z pełnienia tej funkcji z uwagi na zły stan zdrowia. Nadto terminowość wypłaty wynagrodzenia można było wykazać za pomocą potwierdzenia przelewów bądź listy płac. Co do zaś zeznań R. R. i

R. K. to wskazać należy ,że nie zostali oni powołani na okoliczności istotne z punktu widzenia przedmiotu niniejszego postępowania. Pozwana wniosła o ich przesłuchanie wskazując ,że mają zeznawać na okoliczność tego w jakim charakterze brali udział w czynnościach o których mowa w protokole o stanie majątkowym zobowiązanego z dnia 06 kwietnia 2016 r oraz sposobu przeprowadzenia czynności o których mowa w protokole o stanie majątkowym a także czy weryfikowali uprawnienia do wykazania majątku przez osoby wskazane w przedmiotowym protokole.

Zaznaczyć należy ,że strona pozwana nie zgłosiła zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 kpc w zakresie w jakim jej wnioski dowodowe zostały oddalone.

Ponadto wbrew stanowisku strony pozwanej o braku możliwości weryfikacji rozliczeń finansowych i niekompletnej dokumentacji księgowej , nie świadczy złożone do akt postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego, bowiem biegły miał jedynie na potrzeby prokuratury, sporządzić graficzne zestawienie środków finansowych spółek na kontach za poszczególne miesiące w celu umożliwienia organowi postępowania dokonania oceny jaki był ich ruch i na co były one przeznaczone .

Twierdzenia pozwanej o pozornym charakterze zawartych umów o pracę także w toku niniejszego procesu nie zostały wykazane bowiem z załączonych do akt umów o współpracy w żadnym razie nie wynika aby powódki były zatrudnione w innym podmiocie niż pozwana spółka.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego wobec jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie w dniu 26 czerwca 2017 r .

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie był brak wypłaty wynagrodzenia za styczeń 2016 r oraz ekwiwalentu za urlop a także ocena czy pozwana spółka w sposób ciężki i zawiniony naruszyła podstawowe obowiązki pracodawcy wobec pracownika.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wskazywała ,że roszczenia pracowników są niezasadne ponieważ wbrew ciężącemu na nich obowiązkowi nie wykazali zasadności ani wysokości dochodzonego roszczenia . Nadto ich stanowisko stanowi, według spółki , jedynie zestawienie ogólnikowych twierdzeń niezawierających żadnych konkretnych informacji istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy .

Z taką argumentacją ,w ocenie Sądu ,jednakże nie sposób się zgodzić .

Przede wszystkim wskazać należy , że ilość dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego za który nie został wypłacony ekwiwalent za urlop Sąd ustalił na podstawie świadectwa pracy powódek, wysokość zaś wynagrodzenia

wynikała z załączonych aneksów do umów o pracę. Przedstawiciel strony pozwanej, w ocenie Sądu, nie zakwestionował dokumentów prywatnych przedstawionych przez powódki – tj. świadectwa pracy i umów i aneksów do umów o pracę, w których pracownicy pozwanej spółki oświadczyli zgodnie ze swoją wiedzą, co nie zostało powodom zapłacone oraz jaka była ich wysokość wynagrodzenia. Spółka zaś, co warte podkreślenia w żaden sposób nie odniosła się do tych dokumentów w swojej odpowiedzi na pozew.

Podkreślenia wymaga, iż jak słusznie zwrócił uwagę S.A. w Białymstoku, w wyroku z dnia 6 marca 2014r., I ACa 578/13, LEX nr 1448495, dokument prywatny ma z reguły dużą wartość dowodową przeciwko osobie, od której pochodzi, natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową, jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony, która go sporządziła.

Brak jest zatem podstaw by odmówić wiary świadectwom pracy powódek oraz umowom i aneksom do umów jako dokumentom prywatnym.

Podkreślenia wymaga, iż strona pozwana domagała się oddalenia powództwa. Tymczasem zauważyć należy, iż jako pracodawca, dysponujący fachowym zapleczem kadrowo - płacowym nie przedstawiła swojego wyliczenia należności. Pozwana była prawidłowo pouczone, o konieczności składania wniosków dowodowych zarzutów i twierdzeń w odpowiedzi na pozew, a w szczególności została wezwana do złożenia list płac za wskazany w pozwie okres bądź potwierdzenia zapłaty wynagrodzenia za ten okres, odszkodowania i ekwiwalentu za urlop pod rygorem uznania twierdzeń powodów z zakresie wysokości i braku wypłaty za przyznane. (k:42)

Zgodnie z pouczeniem, które otrzymała strona pozwana gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy może uznać te fakty za przyznane (art. 230 k.p.c.).

W niniejszej sprawie spółka nie wykonała zobowiązania Sądu mimo ciężącego rygoru, uznać zatem należało fakty przytoczone przez powódki za przyznane, tym bardziej iż nie budzą one żadnej wątpliwości, znajdują potwierdzenie w dokumentach prywatnych wystawionym przez pracodawcę powódek tj. w świadectwach pracy, zawartych umowach o pracę i aneksach do nich, zaś strona pozwana nie przedstawiła żadnych wniosków dowodowych podważających te dokumenty, nie wskazała też w sposób przekonujący by doznawała jakichkolwiek przeszkód w ich przedłożeniu sądowi.

Zgodnie z art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Na gruncie tego przepisu SN w wyroku z 10 czerwca 2013r. II PK, 304/12, LEX nr 1341274 wskazał, iż rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) oraz relewantny art. 232 k.p.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa.

Także w wyroku z dnia SN stwierdził w wyroku z 9 lipca 2009r., II PK 34/09, LEX nr 527067, pracownik (powód) może powoływać wszelkie dowody na wykazanie zasadności swego roszczenia. Jeżeli sąd (po swobodnej ocenie dowodów - art. 233 § 1 k.p.c.) dojdzie do wniosku, że powód przy pomocy takich dowodów wykazał swoje twierdzenia to na pracodawcy, spoczywa ciężar udowodnienia, okoliczności przeciwnych.

Jak wskazał zaś SA w Poznaniu w wyroku z 5 czerwca 2013r., I ACa 390/13, LEX nr 1342325, instytucja ciężaru dowodu w znaczeniu materialnym służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów, inaczej mówiąc kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia.

Reasumując należy wskazać, że w niniejszej sprawie powódki wykazały zasadność pozwu dokumentami prywatnymi które zostały wystawione przez pozwanego i jednocześnie ich wiarygodność nie została skutecznie podważona oraz swoimi zeznaniami i zeznaniami przesłuchanych świadków, pozwana natomiast nie przedstawiła żadnych dowodów przeciwnych.

Wobec biernej postawy pozwanej spółki w ocenie Sądu należało uznać, że powódkom należy się ekwiwalent za urlop i wynagrodzenie za styczeń 2016r w kwocie wskazanej w pozwach i z tego względu Sąd na podstawie art. 80 Kp i art. 171 Kp zasądził na ich rzecz wynagrodzenie za pracę i ekwiwalent za urlop wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po rozwiązaniu ich umów o pracę.

Przechodząc do rozważań na temat zasadności roszczeń powódek o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem przez nie umów o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, w związku z ciężkim naruszeniem obowiązków pracodawcy wobec pracownika wskazać należy, że powódki wykazały, że pozwana spółka od dłuższego czasu nie wypłacała im na czas wynagrodzenia za pracę, płaciła je ratami a za styczeń 2016 r w ogóle się z nimi rozliczyła. Materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy pozwalał także na ustalenie, że pozwany od dawna zalegał z odprowadzaniem składek na ubezpieczenie społeczne swoich pracowników, w tym i powódek.

Mając zatem na uwadze, iż pozwany dopuścił się uchybienia terminowi odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne pracowników oraz z wypłatą wynagrodzenia za pracę, należało rozważyć, czy swoim zachowaniem dopuścił się ciężkiego naruszenia obowiązków w świetle art. 55 § 1¹ k.p.

Zgodnie z treścią art. 55 § 1¹ k.p. - pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy - w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Podobnie jak w przypadku art. 52 § 1 pkt 1 k.p., w przepisie § 1¹ posłużono się określeniem "ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków". Przez "ciężkość naruszenia" należy rozumieć znaczny stopień winy sprawcy tego naruszenia. Jak przyjął SN w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 r., I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, nr 16, poz. 516, chodzi tu o winę umyślną lub rażąco niedbalstwo. Trzeba stwierdzić, że mimo tego samego określenia nie należy przyjmować, iż w rzeczywistości mają one ten sam sens. Inne są bowiem miary winy stron stosunku pracy. Winę pracownika ustala się z uwzględnieniem jego cech indywidualnych (np. wykształcenia, stopnia rozwoju umysłowego lub doświadczenia zawodowego). Wina pracodawcy określana jest natomiast z uwzględnieniem jedynie czynników obiektywnych. Podstawą rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z tej przyczyny może być istotne naruszenie jego interesów majątkowych lub dóbr osobistych (np. naruszenie jego czci lub dobrego imienia).

W tym miejscu należy wskazać, że orzecznictwo Sądu Najwyższego w przedmiocie niewypłacania wynagrodzenia pracownikom jako podstawy do natychmiastowego rozwiązania umowy o pracę ewoluowało w ostatnim czasie w kierunku mniej rygorystycznego podejścia do takich sytuacji i jednocześnie wskazywało na konieczność rozważenia każdego przypadku indywidualnie.

Przykładowo warto przywołać wcześniejsze orzeczenia i tak w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 r., I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, nr 16, poz. 516) Sąd Najwyższy wskazał, że pracodawca, który nie wypłaca w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia. Natomiast już w tezach 2 i 3 do wyroku z dnia 5 czerwca 2007 r., III PK 17/07, LEX nr 551138 wskazał, że: przepis art. 55 § 1¹ nie wprowadza wymagania, aby ciężkie naruszenie przez pracodawcę było wyłączną przyczyną rozwiązania przez pracownika umowy o pracę; sporadyczne niewypłacanie pracownikowi drobnej części wynagrodzenia nie jest ciężkim naruszeniem przez pracodawcę podstawowego obowiązku (art. 55 § 1¹). Dalej wyroku z dnia 6 marca 2008 r., II PK 185/07, OSNP 2009, nr 13-14, poz. 170, Sąd Najwyższy stwierdził, że z reguły pracodawcy nie można przypisać ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika (art. 55 § 1¹), jeżeli nie wypłaca określonego składnika wynagrodzenia za pracę, którego przysługiwanie jest sporne, a pracodawca uważa w oparciu o usprawiedliwione argumenty roszczenie pracownika za nieuzasadnione. W wyroku z dnia 15 września 2011 r., II PK 69/11, OSNP 2012, nr 19-20, poz. 243, SN stwierdził, że nieuzasadnione jest rozwiązanie przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę obowiązku

wypłaty wynagrodzenia (art. 55 § 1¹), przed ustalonym terminem jego zapłaty, nawet wtedy, gdy z okoliczności sprawy wynika, że pracodawca nie mógłby się wywiązać z tego obowiązku w terminie.

Analiza literalnego brzmienia art. 55 § 1¹ k.p. uprawnia do stwierdzenia, że w wymiarze przedmiotowym odnosi się on do wszelkich podstawowych obowiązków wobec pracownika, nie tylko tych wynikających ze stosunku pracy. Tego rodzaju opcja interpretacyjna ma swe uzasadnienie w argumencie *lege non distinguente*. Zatem pracownik może skorzystać z uprawnienia do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia także wówczas, gdy pracodawca w sposób ciężki naruszył swoje podstawowe obowiązki, jedynie funkcjonalnie powiązane ze świadczeniem pracy. Przykładowo można tutaj wskazać zaniechanie zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne bądź komercyjne, jeżeli w jego następstwie pracownik został pozbawiony prawa do świadczeń.

Reasumując powyższe wskazać należy, iż zgodnie z art. 55 § 1¹ k.p. naruszenie obowiązków wobec pracownika musi być ciężkie. W praktyce oznacza to, iż jego następstwa dotkliwie godzą w interesy pracownika. Dotyczy to nie tylko interesów o charakterze prawnym. W zakres ochrony wchodzi też wszystkie inne życiowo istotne, począwszy od ściśle osobistych, skończywszy na szeroko pojmowanych interesach ekonomiczno-socjalnych. W tym kontekście uprawniona jawi się konstatacja, że pracownik nie jest uprawniony do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ k.p., jeżeli naruszenie podstawowego obowiązku przez pracodawcę nie skutkuje dlań poważnymi następstwami. Ocena tych następstw w postępowaniu sądowym powinna być zindywidualizowana, odnosząca się do obiektywnych okoliczności zaistniałych w konkretnej sprawie. Stąd też błahе naruszenia obowiązków wobec pracownika nie uprawniają go do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia [K.W.Baran, Komentarz do art. 55 Kodeksu pracy, st.pr. 15.08.2014].

W ocenie Sądu orzekającego na gruncie przedmiotowej sprawy, na chwilę składania przez powódki oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę obowiązków pracownika, zostały spełnione przesłanki, o jakich mowa w art. 55 § 1¹ k.p.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż pracodawca od dawna nie odprowadzał należnych składek na ubezpieczenie społeczne pracowników oraz nieterminowo wypłacał wynagrodzenie. Sąd zważył przy tym, iż składki na ubezpieczenie społeczne z racji częściowego pokrywania z wynagrodzenia pracownika, stanowią element tego wynagrodzenia. Sąd dokonując oceny ciężkości naruszenia przez pracodawcę obowiązków brał pod uwagę rodzaj uchybienia a także jakie skutki wywołały względem pracownika.

W orzecznictwie podkreśla się obecnie, że o kwalifikacji nieterminowego lub częściowego wypłacania wynagrodzenia jako ciężkiego naruszenia podstawowego obowiązku pracodawcy, uprawniającego do skorzystania przez pracownika z możliwości przewidzianej w art. art. 55 § 1¹ k.p. decyduje całokształt okoliczności sprawy, w tym m.in. ocena częstotliwości i powtarzalności, długotrwałości opóźnienia oraz doniosłości naruszeń dla interesów pracownika. W wyroku z dnia 5 czerwca 2007 r., III PK 17/07 (LEX nr 551138), Sąd Najwyższy stwierdził, że sporadyczne niewypłacanie pracownikowi drobnej części wynagrodzenia nie jest ciężkim naruszeniem podstawowego obowiązku pracodawcy.

Bezsporne jest także to, że z obowiązkiem wypłaty wynagrodzenia wiąże się także obowiązek odprowadzenia łączących się z nim obciążeń w postaci zaliczki na podatek dochodowy czy składek na ubezpieczenie społeczne, zarówno w części finansowanej przez pracownika, jak i obciążającej pracodawcę jako płatnika składek w myśl art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Z punktu widzenia pracownika, brak odprowadzenia za niego składek na ubezpieczenia społeczne, stanowi istotne zagrożenie jego interesów, uzasadniające uznanie naruszenia za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracodawcy, w rozumieniu art. 55 § 1¹ k.p. (wyrok SN z dn. 18.03.2014r., II PK 176/13, LEX nr 1458632).

Sąd orzekający wskazuje także na liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika, jest terminowa wypłata wynagrodzenia za wykonaną pracę (art. 94 pkt 5 k.p.). W

niniejszej sprawie niewątpliwie jest, że od dawna pozwana spółka nieterminowo wypłacała należne pracownikom wynagrodzenie. Ten stan trwał od wielu miesięcy zmuszając osoby zatrudnione przez nią do dopominania się wręcz o należne i uczciwie zarobione pieniądze. Taka sytuacja jest, w ocenie Sądu, niedopuszczalna i godzi w dobra osobiste pracowników takie jak ich godność.

Podkreślenia wymaga, że osoby zarządzające pozwaną spółką kwestię wypłaty należnego im wynagrodzenia traktowały priorytetowo, nie licząc się z potrzebami pracowników produkcji których dochody były znacznie niższe a brak ich wypłaty wiązał się z poważnymi konsekwencjami takimi jak zaległości w opłatach czy spłatach kredytów.

Reasumując biorąc pod uwagę długotrwały charakter naruszeń obowiązków pracodawcy wobec pracowników, w ocenie Sądu, powódki zasadnie rozwiązały z pozwaną spółką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia i z tego względu Sąd zasądził na ich rzecz odszkodowania na podstawie art. 55§ 1¹ K.p.

O odsetkach sąd orzekł na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 tegoż przepisu, jeśli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Sąd ustalając od kiedy pozwana spółka opóźniała się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego miał na uwadze uchwałę SN z dnia z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie III PZP 3/03 w której wskazano, że ustawowe odsetki od odszkodowania przysługującego pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia stają się wymagalne w dniu doręczenia pracodawcy odpisu pozwu zawierającego żądanie zapłaty tego odszkodowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwa powódek o odsetki od odszkodowania do dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanej a co do wynagrodzeń za pracę i ekwiwalentu za urlop za dzień w którym doszło do rozwiązania przez nie umów o pracę i zasądził je od dnia następnego, bowiem od tego dnia dopiero można mówić o opóźnieniu.

W wyroku Sąd, na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia każdej z powódek brutto.

Sąd natomiast błędnie ustalił wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalając ją na poziomie 1800 zł na rzecz każdej z nich a winno być 3600 zł. W momencie wniesienia pozwu przez powódki obowiązywało rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 015 r. poz 1804), które przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10 000 zł do 50 000 zł przewidywało tytułem zastępstwa procesowego kwotę 4800 zł, która to kwota na podstawie § 9 pkt.2 tego aktu winna zostać pomniejszona o 75%.

Na podstawie art. 13 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – płatne kasa Sądu Rejonowego(...) w G. koszty opłat sądowych od pozwów powódek z uwagi na to, że one jako pracownice korzystały z ustawowego zwolnienia od obowiązku ich uiszczenia